

ΦΥΓΩ

άρα υπάρχω

Credits

Φοιτητικό περιοδικό
Διανέμεται δωρεάν στο
Ιντερνέτι

Εκδότης-Διευθυντής
Φυτούκλες

Συντακτική ομάδα:
άβακας, espeRanGa,
KOMIΞιάρης, myniak,
Funkybomber, Μητσίνιο

Σύναργοι
σε αυτό το τεύχος:
rosa, θεοφίλη

DeZines
άβακας

Φωτό:
άβακας, Διαδίκτυο

Εξώφυλλο
το τράμ της
βουδαπέστης

Εκτύπωση:
κανένας

fytoutkles@gmail.com
www.fytw.gr

ANTI-copyright
Το pdf αυτό χαίρεται
πάρα πολύ όταν εκδίδεται
και αναπαράγεται χωρίς
να ζητήσει άδεια απο
κανέναν!

αντι-Editorial

part1
mitsinio

Πριν από δύο χρόνια εμφανίστηκε από το πουθενά, τυπωμένο σε ένα κομμάτι χαρτί. Οι αναγνώστες του, απρόσμενα εφευρετικοί, το δοκίμασαν ακόμη και σαν κωλόχαρτο - βρήκαν την υφή του εξαιρετική και έμειναν απόλυτα ικανοποιημένοι (Για του λόγου το αληθές). Επιδίωξη των συντελεστών (συντακτών, καλλιτεχνών, δημιουργών) είναι να σας αφήσουν το ίδιο ικανοποιημένους & ικανοποιημένες και παρόλο που δεν έχω κανένα λόγο να πιστεύω ότι δεν θα τα καταφέρουμε, δε θα ζητήσω την εμπιστοσύνη σας, την υποστήριξη και την ψήφο σας γιατί την έχουμε. Το ερώτημα είναι: είστε πράγματι έτοιμοι να χρηματοδοτήσετε τα προβλήματα (εε, τους προβληματισμούς εννοούσα) που θα σας προκαλέσουμε; **e-Φυτώ.**

part2
KOMIΞιάρης

Ααχ λόγια μεγάλων ανδρών...τι θα μπορούσα εγώ ο ταπεινός να πω, την στιγμή που ο από πάνω μου μιλάει με τόσο πάθος και με τρομακτικές γνώσεις για ένα περιοδικάκι που ξεφύτρωσε μέσα από τις λάσπες, από τα σκουπίδια της ζωής που συγκεντρώνονται σε μια γωνίτσα του δρόμου; Έτσι περήφανο, σαν ένα μικρό φυτό, ξεπήδησε και έβγαλε στα φυλλαράκια του τις πρώτες μας σελίδες, μέσα στις οποίες γράφαμε οτιδήποτε κατέβαινε στο κεφάλι μας, ένα κεφάλι που χαρακτηρίζεται απο απύθμενη βλακεία και δίψα για δόξα, χρήμα, αναγνώριση καθώς και επιθυμία να πάρουμε μια θέση δίπλα σε μεγάλους καλλιτέχνες της εποχής μας, όπως διάφοροι τηλεοπτικοί αστέρες καθημερινών σαπουνόπερων. Άαχ τώρα περάσαμε στην εποχή του ίντερνετ και των παιχνιδιών μέσω διαδικτύου που ρουφάνε τα μυαλά των παιδιών και τα κάνουν ζόμπι που το μόνο που θέλουν είναι να παίξουν κι άλλο. Ο ρομαντισμός μετατράπηκε σε υποκριτικό διάλογο μέσα σε chatrooms και τηλεόραση προσπαθεί να κερδίσει μια άνιση μάχη με τους υπολογιστές που έχουν αντικαταστήσει την πραγματική ζωή πολλών ανθρώπων. Ε όχι, **εμείς δεν ήταν δυνατόν να μείνουμε πίσω, έπρεπε και εμείς να λάβουμε μέρος σε όλη αυτή την γιορτή της καταστροφής.** Έτσι λοιπόν, ή θα είμαστε οι δαίμονες της αποκάλυψης και θα σας οδηγήσουμε στο κοινωνικό σας τέλος ή θα είμαστε μία όαση πρασίνου στο απέραντο γκρίζο και μουντό του διαδικτύου. Εγώ προσωπικά δεν είμαι σε θέση να ξέρω πως θα εξελιχθούμε, όπως και να'χει καλωσήλθατε και περιμένουμε να ακούσουμε νέα σας.

Όποιος έχει καταλάβει το νόημα της ζωής
δεν γνωρίζει τι ημέρα έχουμε σήμερα,
αλλά τι ημέρα θέλει να έχει αύριο.
espe

πάτα το κουμπάκι fit page
δίπλα στο zoom για να
χωρέσει ωραία το φυτώ mag

Είναι τυφλοί αυτοί οι ινδοί... Στην **Ινδία** ζει το **25%** των τυφλών του κόσμου! 12.000.000 παρακαλώ, ενώ σύμφωνα με μια έρευνα που πρόσφατα έγινε σε μερικές πόλεις της χώρας πάνω από το 50% των ινδών οι οποίοι χρειάζονταν γυαλιά δεν γνώριζαν καν ότι είχαν προβλήματα όρασης. Σοβαρότατο ζήτημα δεν λέω, αλλά περισσότερο ανησυχητικό είναι ότι οι περισσότεροι άνθρωποι αν και έχουν την αίσθηση της όρασης, δε βλέπουν την τύφλα τους.

Η βασίλισσα της **Αιγύπτου** τα ανακήρυξε ιερά. Ο Αριστοτέλης τα ονόμασε έντερα της γης. Ο Κάρολος Δαρβίνος πίστευε ότι έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην ιστορία του κόσμου. Σύμφωνα με πρόσφατες μελέτες τα **σκουλήκια** έχουν τα ίδια ωφέλιμα αμινοξέα με το βοδινό κρέας και προτείνονται από επιστήμονες ως τροφή πρώτης τάξεως. «Δοκιμάσατε την πίττα με γαιοσκώληκες; Δεν ξέρετε τι χάνετε....»

Πότε ήταν η τελευταία φορά που **ζυγίστηκες**; Αν είσαι υπέρβαρος και φοβάσαι τα νούμερα της ζυγαριάς χαλάρωσε και μάθε ότι τα τρία τέταρτα

του βάρους μας είναι...**νερό**. Αν πάλι πιστεύεις ότι είσαι υπερβολικά έξυπνος, μάθε ότι 75-85% του τρομερού εγκεφάλου σου είναι νερό. Όσο για σένα κακομοίρη bodybuilder-α που παλεύεις χρόνια με τα βάρη και τα γυμναστήρια, μάθε ότι το 70% των μυών σου είναι νερό, οπότε τόσα χρόνια το μόνο που κάνεις είναι μια τρύπα... στους μυς σου.

Κανείς δεν αμφισβητεί ότι ένα μεγάλο ποσοστό ποζερνεαρών θα πουλούσαν και την μάνα τους για να το έχουν ένα σούπερ-ντούπερ **αυτοκίνητο** (φυσικά για να κάνουν φιγούρα στα γκομενάκια). Πολλές φορές οι ίδιοι νεαροί είναι διατεθειμένοι να πουλήσουν και την γιαγιά τους για να το τροφοδοτήσουν με βενζίνη(πολύ σημαντικό)... Φίλοι μου θα χαρείτε να μάθετε ότι κυκλοφόρησε το αυτοκίνητο που κινείται με **σκουπίδια**! Στην Φιλανδία φτιάχτηκε το πρώτο όχημα που κινείται με σκουπίδια που αποσυντίθενται και τα οποία παράγουν βιοαερίου.

«**Ιαπωνία** 2007 – Παιχνίδια, σνακ και **αίμα**». Το πάρτι ξεκίνησε! Απίστευτα μοντέλα, ευρύχωρη κλιματιζόμενη αίθουσα όπου μπορείς να απολαύσεις δωρεάν προβολές ταινιών, online παιχνίδια σε υπολογιστές και κονσόλες, σνακ κάθε είδους (ξέρετε σούσι και **μ@λ@κίες**), ακόμη και μασάζ στα πόδια. Όλα αυτά όμως υπό έναν όρο: Πρέπει να χυθεί αίμα! Μην σας μπαίνει τίποτε περίεργο στο μυαλό, ημέρες αιμοδοσίας. Τι σκέφτηκαν οι άνθρωποι...

Διάβασα τελευταία για μια **αρκούδα** στην Βοσνία η οποία ήταν εθισμένη στο **πότο**. Της άρεσε λέει να πίνει τα υπολείμματα της μπύρας από τα πεταμένα κουτάκια οπότε και κάποια στιγμή άρχισε να ζητάει περισσότερη. Κουρασμένοι από τα προβλήματα που συνεχώς προκαλούσε η κουρουμπελο-αρκούδα, οι χωρικοί αποφάσισαν να την σκοτώσουν αλλά μπήκαν στη μέση οργανώσεις προστασίας ζώων και τελικά κατέληξαν στο να της δίνουν μπύρα χωρίς αλκοόλ! Συμπέρασμα: υπάρχουν μερικά ζώα(οι άνθρωποι) που ενεργούν πιο βλακωδώς και από μεθυσμένα ζώα.

mit sinio

Μια χαρά...

Σκηνή σε αθηναϊκό bar. Οι θαμώνες πίνουν σιωπηλοί και ατάραχοι το ποτό τους. Ο υμένας της (νεκρικής;) σιγής και της (αποχαυνωτικής;) νωχελικότητας μοιάζει αδιαπέραστος έως ότου η παρέα μου ανοίγει το χορό. Οι πρώτες εκφράσεις βδελυγμίας και απαξίωσης δεν αργούν να ζωγραφιστούν στα πρόσωπα των παρευρισκομένων... Δεκάδες μάτια, φλογισμένα από τον πυρετό της τρομακτικής τους αδράνειας, ακολουθούν τις κινήσεις και τα βλέμματά μας... Και ο απόηχος της οχλοβοής... «Χορεύουν, γελάνε και το διασκεδάζουν κιόλας! Για όνομα, τι θράσος!»... Ασαααααα! Ευτυχώς, όνειρο ήταν... Ήταν;

...και δυο τρομάρες

Ψάχνω στα ράφια της DVD-θήκης, κάπι να ξελαγάρω από το εφιαλτικό ενύπνιο, βρε αδερφέ... Τι λειει εκεί; Που'ναι τα γυαλιά, γμτ; Α, να! «Mag Adentro» ή ελληνιστί «Η Θάλασσα Μέσα Μου»: Τετραπληγικός ευελπιστεί στον οίκτο της πολιτείας για ευθανασία, όμως κρυφά ονειρεύεται ότι... πετάει! Και το προς υπεράσπισιν της ευθανασίας κορυφαίο quote: «**Η ζωή είναι δικαίωμα, όχι υποχρέωση**». Ανοίγω ένα παλιό Έψιλον... Μια εικόνα: Σιέρα Λεόνε, ακρωτηριασμένος πατέρας, απωλέσας τα άνω άκρα, παρακολουθεί τον -θα'ναι, δεν θα'ναι- εξάχρονο γιό του, στην προσπάθειά του μικρού να τον ντύσει. Και μια λεζάντα: «Η ζωή εδώ δεν είναι πάντα αρτιμελής».

Χορεύοντας στην πόλη

γράφει η Θεοφίλη

Εθελοτυφλώ

Οι πρώτες σκέψεις μου (αν μπορεί να ονομαστεί έτσι ένα μεταμεσονύκτιο ντελίριο) οδηγούσαν στην κατάστρωση ενός καλά μελετημένου σχεδίου προκειμένου να αποδράσω του αναπόδραστου, να αποφύγω τον αναπόφευκτο θάνατο. Τώρα όμως διακατέχομαι από οργή. Όχι για έναν παραπληγικό που δεν φαίνεται να αποκτά σύντομα το δικαίωμα σ'έναν αξιοπρεπή θάνατο (η γράφουσα σε καμία περίπτωση δεν επιθυμεί να προκαταβάλλει τους φίλτατους αναγνώστες με υπαρξιακά άγχη). Ούτε για τον ακρωτηριασμένο πατέρα στην εμφυλιόπληκτη Σιέρα Λεόνε –το ατυχές συμβάν θα αποκάλυπταν από εκπροσώπους του πολιτικού κόσμου και οικονομικούς αναλυτές ως μια από τις «**πανάπλευρες απώλειες**». Αυτό που μου την σπάει είναι ότι στο μικρό ελληνικό βασίλειο εν ετει 2007 διασταυρώνομαι –και ενίοτε διαξιφίζομαι– καθημερινά με ανθρώπους που, μπουχτισμένοι από την υλική ευμάρεια και την καλοζωία, το παίζουν «**δε βλέπω, δεν ακούω, δε μιλάω**» και κατ'επέκταση «**δε γελάω, δε χορεύω, δε ψυχαγωγούμαι**»... **δε ζω...**

«Αρτιμελής», «μέσα μου»...

Φαντάζομαι τις κάτωθι στιχομυθίες:

-Έπαψα να είμαι σωματικά ακέραιος μετά το ατύχημα, χρόνια πριν, ωστόσο θυμάμαι ακόμα την εποχή που βάδιζα επί ώρες ακατοπύνητα...

-Μπα, τίποτα το ιδιαίτερο...

Ή

-Όντας τυφλή εκ γενετής, δεν έμαθα ποτέ: Πως είναι αλήθεια να βλέπεις; Να έχεις μάτια;

-Τι να σου πω; Μήπως τα χρησιμοποιώ και ποτέ; Σάμπως βλέπω ποτέ πραγματικά και σε βάθος;

Ε, όχι! Ενόσω αυτή η ζοφερή πραγματικότητα που προοιωνίζουν κάποιοι και που παραπέμπει σε καφκικό εφιάλτη, θα παίρνει σάρκα και οστά, αρνούμαι να συμμετάσχω. **Το να ζω δεν μου είναι ούτε υποχρέωση ούτε απόκτημα, αλλά πως να το πω... χαρά μου!** Και αισθάνομαι όχι απλά αρτιμελής αλλά –εδώ συγχωρέστε μου το λεξιπλαστικό εξάμβλωμα– αρτιμελότατη! Και θα φθάσω ως τα άκρα (γιατί έχω άκρα: χέρια, πόδια κ.λ.π)... Και τώρα γέλιο γάργαρο ξεπηδάει ανακουφιστικά από τα μύχιά μου...

Κάπου αλλού, ο Χαβιέ Μπαρδέμ πετάει τα «δεκανίκια» του και βγάζει φτερά, για να οσμιστεί τη θαλασσινή αύρα, μια κυρία αποκοιμιέται παρακολουθώντας το δελτίο κωφών και τότε αφουγκράζεται το κύκνειο άσμα του Αμαντέους, «Lacrimosa», ένας άλλος κύριος σταματά στη μέση της λεωφόρου, ελευθερώνει τον σκύλο-καθοδηγητή του και κοιτάει με γυμνό μάτι τον ήλιο...

Πάμε για ορθοπεταλιές!

ένα αρθράκι του *espe Ra nGai*

Πιστεύω, ότι όλοι (ιδιαίτερα όσοι ζουν σε μεγάλες πόλεις), συμφωνούμε στα παρακάτω:

- Έχουμε βαρεθεί την κίνηση στους δρόμους.
- Το καυσαέριο και τη μόλυνση.
- Τις ατελείωτες ουρές.
- Τις κόρνες και τα ατελείωτα “μαλάκα”.
- Δε ξέρω κι εγώ πόσα άλλα...

Επίσης, παρά τις απελπισμένες προσπάθειες μας για να βελτιωθεί η κατάσταση και να καταλάβει ο κόσμος ότι τα Μ.Μ.Μ. είναι πλέον φθηνά, ευέλικτα και σύγχρονα, κανείς δεν φαίνεται να βάζει μυαλό. Το αμάξι για τον Ελληνάρα είναι θεός. Είναι το πρώτο του δώρο, μόλις περάσει στο Πανεπιστήμιο... Να του το στερήσουμε;; Δεν γίνεται.

Και εγώ, τι φταίω ο καημένος, που θέλω να δω μία Αθήνα διαφορετική; Ήσυχη, με περισσότερα πεζοδρόμια και λιγότερους δρόμους; Με περισσότερα πάρκα και λιγότερα βενζινάδικα; Αν περιμένω, μάλλον θα βγάλω γένια. Ε, αφού οι αμαξάδες κάνουν ότι θέλουν, θα κάνω κι εγώ του κεφαλιού μου! Είναι γνωστό το σύστημα και πιάνει στην Ελλάδα. Και δε μπορεί να είμαι μόνος μου... όλο και κάποιος θα νιώθει όπως κι εγώ...

Και ιδού η ‘μάζα της κρίσης’! Μία μάζα ανθρώπων που ξεχύνονται ομαδικά στους δρόμους προκαλώντας μία ασυνήθιστη σύγχυση. Και μην περιμένετε καταστατικά, οργανώσεις και συνεδριάσεις. Είπαμε, κάνουμε του κεφαλιού μας! Η λεγόμενη μάζα, λοιπόν, *critical mass* όπως τη λένε οι Αμερικανοί, συνέβη για πρώτη φορά του 1992, στο Σαν Φρανσίσκο, υπό το όνομα ‘The Commute Clot’. Επρόκειτο για καμιά θοαρία μαντράχαλους, οι οποίοι βλέποντας ότι στη πόλη υπάρχουν απίστευτα πολυάριθμα ποδήλατα στους δρόμους, η υποδομή για να κάνει κάποιος ποδήλατο ήταν μηδενική και κανείς δεν τους υπολόγιζε, αποφάσισαν να πάρουν τη κατάσταση στα χέρια τους. Έτσι, αποφάσισαν, για να μη κινδυνεύουν, να βγουν όλοι μαζί στο δρόμο για να κάνουν

αισθητή τη παρουσία τους, κάνοντας βόλτες μέσα στη πόλη. Και σιγά - σιγά οι 60 έγιναν 600, και φρόντισαν να κάνουν πιο τακτικά αισθητή τη παρουσία τους, ώσπου κάτι άλλαξε. Το όνομα *critical mass*, ήρθε πολύ αργότερα μέσα από ένα ποδηλα-ντοκουμαντέρ (‘Return to the Scorcher’ του Ted White), όπου περιγράφει την ιστορία του ποδηλάτου, μέχρι τις μέρες μας. Μέσα σε όλα, είχε και τους (στη κυριολεξία) άθλους των Κινέζων καθώς προσπαθούσαν να περάσουν έναν (χαοτικό) δρόμο με το ποδήλατο.

Κι αυτό που έκαναν, ήταν να περιμένουν σε κάθε φανάρι, άλλους ποδηλάτες ώσπου να γίνουν πολλοί και να κάνουν ένα ομαδικό ντου να κόψουν όλοι μαζί τη κυκλοφορία, γιατί διαφορετικά θα μετράγανε κεφάλια και σαμπρέλες στο δρόμο. Φυσικά, κάτι τέτοιο δεν ήταν και τόσο εύκολο στην αρχή. Αντιλαμβάνεστε ευθύς αμέσως, ότι δεν είναι και λίγοι οι τσιταρισμένοι οδηγοί να τύχουν μπροστά σε έναν ευέξαπτο ποδηλάτη και να επέλθει της πόρνης το κάγκελο. Γενικώς, υπάρχουν πολλές ιστορίες με διάφορα παρατράγουδα που συνέβησαν στους δρόμους, ενώ δεν ήταν λίγες οι φορές που το θέμα να πήρε πολιτικές διαστάσεις.

Η νέα μόδα γρήγορα πέρασε και στην άλλη άκρη του Ατλαντικού (ναι, ναι έφτασε και στην Ελλάδα!) και η “παράδοση” συνεχίζεται ακόμα και στις μέρες μας. Για τις πόλεις που υπάρχει υποδομή για τα ποδήλατα, πρόκειται για μια γιορτή για το ποδήλατο, ενώ για τις υπόλοιπες πόλεις, συχνά παίρνει τη μορφή μιας άτυπης διαμαρτυρίας (που δεν διαφέρει

τόσο από τον γιορτινό χαρακτήρα).

Νομίζω ότι στην Αθήνα η ανάγκη κινητοποίησης για το συγκεκριμένο θέμα είναι μεγαλύτερη όσο ποτέ. Γι’ αυτό, κάθε πρώτη Δευτέρα του μήνα στις 6 το απόγευμα, ένα αθηναϊκό *critical mass*, made in Greece, ξεκινάει από το σιντριβάνι του Συντάγματος και όπου φύγει φύγει. Το θετικό είναι ότι χρήζει μεγάλης απήχησης, και σε συνδυασμό με τις τελευταίες μεταρρυθμίσεις σχετικά με το να επιτρέπονται ποδήλατα στα τρένα, δεν έχουμε παρά να ελπίζουμε σε κάτι καλύτερο (μιας και αναθεωρείται και ο Κ.Ο.Κ.).

Διότι, το ποδήλατο:

- Είναι φθηνό.
- Δεν μολύνει.
- Δεν χρειάζεσαι θέση parking.
- Είναι μικρό και ευέλικτο.
- Πάει παντού.

Είτε σας ενδιαφέρει ή όχι το θέμα, είτε θέλετε να διαμαρτυρηθείτε ή όχι για τη κατάσταση, νομίζω ότι (ώσπου να αλλάξει η κατάσταση) είναι πρωτόγνωρη η εμπειρία της ποδηλατάδας μες στο κέντρο της Αθήνας.

Άντε! Ακόμα κάθεστε;; άπτε το ποδήλατο σας με ευφάνταστα χρώματα, κρεμάστε κάνα εξυπναδίστικο μπιχλιμπίδι και βουρ!

Α, και στο i-rod, χαλαρά Μακεδόνας έτσι;

“Φόρτσα στο πετάλι, να ‘ρθουνε κι οι άλλοι, πάμε για ορθοπεταλιές... τα ποδήλατα μας, όπως τα όνειρα μας, ξέρουν από ανηφορ ...”

Επόμενο *critical mass*: Δες ατζέντα.

Ενημερωθείτε για το *critical mass* της Αθήνας: criticalmass.gr ανα τον κόσμο: critical-mass.info φίλοι/ες ποδηλάτου pedilates.gr

Funkybomber™ presents

Η.Α.Τ.Π.Π.Δ.Μ.Τ.Δ.Ε.Κ.Π.Α.Ν.Τ.Α.Ν.Κ.Ε. Τ.Ι.Ε.Κ.Α.Τ.Ι.Α.Τ.Δ.Δ.Π.

(Ή αλλιώς: Τα προβλήματα που δημιουργήθηκαν με την δημόσια εκπαίδευση και πως αποφασίσαμε να τα αντιμετωπίσουμε νομιμοποιώντας και ενισχύοντας την ιδιωτική εκπαίδευση και απαξιώνοντας το ιερό αγαθό της δωρεάν δημόσιας παιδείας.)

Δράττομαι της ευκαιρίας(;) των καταλήψεων στην ανώτατη εκπαίδευση, για να ξεδιπλώσω μερικές απο τις σκέψεις μου πάνω στο θέμα της ιδιωτικής εκπαίδευσης γενικά (τριτοβάθμιας και μη). Με τόσο ελεύθερο χρόνο που έχουμε άλλωστε, ας γίνουμε και λίγο δημιουργικοί...

Τον τελευταίο καιρό γυροφέρνω στο μυαλό μου (σας είπα ότι έχω πολύ ελεύθερο χρόνο;) την παρακάτω σκηνή:

Ένα πολιτικό πρόσωπο (μπορεί να είναι απλός **βουλευτής**, μπορεί και υπουργός) βρίσκεται σε ένα απο τα πολλά παράθυρα ενός δελτίου ειδήσεων. Ο παρουσιαστής του απευθύνει την ερώτηση: «Πιστεύετε ότι αξίζει στους Έλληνες πολίτες η καλύτερη δυνατή εκπαίδευση/παιδεία ;»

Κλασική ερώτηση-παγίδα. Είναι μια απο τις ερωτήσεις SOS για κάθε πολιτικό, ο οποίος ανάλογα με το κόμμα στο οποίο ανήκει θα πιπιλήσει και την ανάλογη καραμέλλα των συνοδευτικών διευκρινίσεων (ναι, καλά καταλάβατε, εννοώ αυτών των διευκρινίσεων που θέτουν προϋποθέσεις και ουσιαστικά ακυρώνουν την αρχική απάντηση). Πέραν αυτών των διευκρινίσεων όμως, οποιαδήποτε απάντηση εκτός απο ένα κατηγορηματικό «**ΝΑΙ**» σημαίνει πολιτική πανωλεθρία για το συγκεκριμένο πρόσωπο (πιθανότατα και για το κόμμα του). Οι λόγοι προφανείς και δεν θέλουν ανάλυση...

Αφού λοιπόν η παιδεία είναι κοινώς αποδεκτή από όλους τους πολιτικούς ως ύψιστο αγαθό που δικαιούνται οι πολίτες και το κράτος οφείλει να παρέχει παιδεία υψίστης ποιότητας (σύμφωνα με τον παραπάνω υποτιθέμενο πολιτικό και σύμφωνα με αυτό που υπαγορεύει η κοινή λογική καθώς με τους φόρους που πληρώνουμε μπορούμε να αξιώνουμε παιδεία υψίστης ποιότητας), τότε ποιά ακριβώς ανάγκη θα έρθουν να καλύψουν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια; Ή μήπως αυτά θα αφορούν σε λίγους τρελούς που θα «τα σκάνε» χοντρά για να λαμβάνουν εκπαίδευση κατώτερης ποιότητας σε σχέση με αυτή που παρέχουν τα δημόσια;

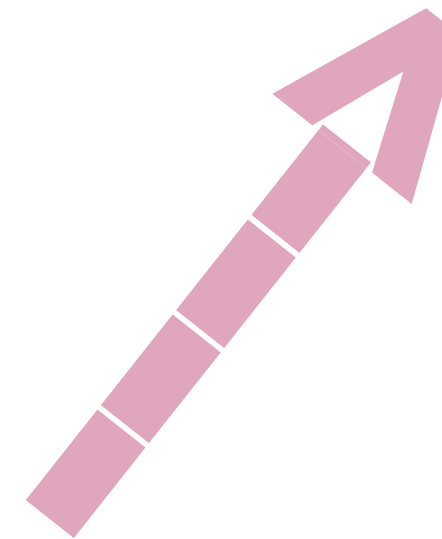
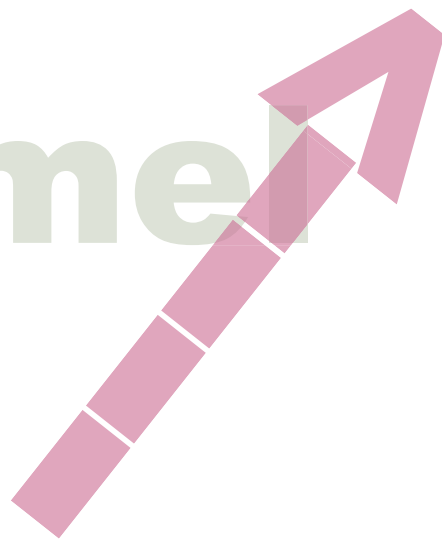
Σε αυτό το σημείο πρέπει να έχετε ξεσπάσει σε γέλια γιατί δεν μπορείτε να πιστέψετε ότι ιδιωτικά πανεπιστήμια είναι δυνατόν να λειτουργήσουν χειρότερα απο τα δημόσια. Εν μέρει έχετε δίκιο, γιατί η σημερινή πραγματικότητα μας κάνει να υποθέτουμε ότι τα ιδιωτικά πανεπιστήμια θα δούλευαν καλύτερα απο τα δημόσια.

Ωστόσο δεν πρέπει να ξεχνάμε την υποχρέωση του **κράτους** (και του πολιτικού κόσμου) απέναντι στους πολίτες: τα δημόσια πανεπιστήμια πρέπει να παρέχουν την εκπαίδευση η οποία θα πλάθει σοβαρούς επιστήμονες και όχι μέτριους (ή ακόμα και ανίκανους) κατόχους πτυχίων.

Το κράτος μας χρωστάει (τον λόγο τον παρέθεσα παραπάνω) να δημιουργήσει δημόσια πανεπιστήμια τέτοιας ποιότητας ώστε ακόμα και αν

αυτά έχουν να «ανταγωνιστούν» (υποτιθέμενα) αντίστοιχα ιδιωτικά, να είναι τόσο ανώτερα σε ποιότητα σε σχέση με τα τελευταία που ουσιαστικά να καθιστούν την φοίτηση σε αυτά (στα ιδιωτικά) παραλογοσμός ή στην καλύτερη περίπτωση άχρηστη σπατάλη χρημάτων.

Αυτό που θέλω να κάνω κατανοητό είναι το εξής: Αν για παράδειγμα ο **Κόκκαλης** μπορεί να σπουδάσει το παιδί/παιδιά του (δεν ξέρω καν αν έχει παιδιά, για να μην παρεξηγούμαι!) με τον καλύτερο επιστήμονα ο οποίος θα παίρνει 20.000 ευρώ τον μήνα, τότε αυτόν τον επιστήμονα τον θέλω για το δημόσιο πανεπιστήμιο! Αφού μπορεί να τον πληρώσει ο Κόκκαλης είμαι σίγουρος ότι μπορεί να τον

CAPTURED ... ON FILM !

BEATEN UP !

This photograph captures the terrifying moments as UK activist Simon Chapman is attacked by Police in Thessaloniki, Greece during the demonstrations against the immigrant-bashing EU Summit on 21st June.

In this picture we see Simon on the ground during the beating. We can see he is still wearing his distinctive bright blue and purple rucksack - circled left.

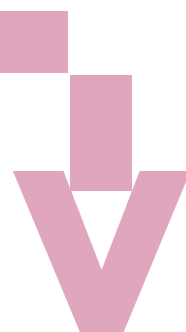
FITTED UP !

Several minutes later, Simon sits up, nursing serious head injuries - rucksack missing. The police continued to beat him until he accepted a black rucksack, full of Molotov cocktails. This bag appeared out of nowhere. Moments after this picture was taken Simon was arrested and now faces charges with 7 others of possession of explosives and riot - carrying sentences of between 7 and 25 years !!!

DONT LET THIS HAPPEN TAKE ACTION! FREE SIMON CHAPMAN FREE THE SALONIKI 8

νέοι σάκοι αλμύρας που αγκάζουν κοιλιά!

πληρώσει και το Ελληνικό κράτος. Ακόμα και αν είναι ένα μεγάλο έξοδο, τα χρήματα μπορούν να εξοικονομηθούν και απο αλλού (ας μην επεκταθώ).

Η μάλλον όχι, ας επεκταθώ! Όχι στο από που μπορεί η εκάστοτε κυβέρνηση να βρεί τα απαιτούμενα χρήματα, αλλά στο φαινόμενο της παροχής ιδιωτικής πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης στην χώρα μας.

Δεν είναι λίγο υποκριτικό να υπάρχουν διαμαρτυρίες για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων όταν εδώ και πολλά χρόνια ιδιωτικά εκπαιδευτήρια σε όλες τις άλλες βαθμίδες της εκπαίδευσης δουλεύουν ανενόχλητα; Δεν είναι τα ιδιωτικά πανεπιστήμια η λογική συνέχεια των ιδιωτικών γυμνασίων και λυκείων; Γιατί λοιπόν διαμαρτύρεστε αζιότιμοι καθηγητές μας και συμφοιτητές μου; Αφού το κλήμα

είναι στραβό γιατί να μην του βάλουμε και φωτιά να το κάψουμε;

Με τον φόβο να επαναληφθώ, αξίζει να αναφέρω ότι αν τα σχολεία πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης παρείχαν εκπαίδευση υψίστης ποιότητας, τότε η ιδιωτική εκπαίδευση δεν θα είχε «πελάτες» σε αυτές τις βαθμίδες της εκπαίδευσης γιατί απλούστατα όλοι θα θεωρούσαν ανώτερη την δημόσια εκπαίδευση.

Όπως έχουν σήμερα όμως τα πράγματα, σίγουρα η ιδιωτική πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση είναι ανώτερη απο την αντίστοιχη δημόσια. Αν πιστεύετε ότι αυτό είναι κάτι για το οποίο θα πρέπει να συγχαρούμε τους εαυτούς μας (ως έθνος), τότε αναλογιστείτε και τα ακόλουθα:

Με την ύπαρξη ιδιωτικής εκπαίδευσης καταφέραμε να χωρίσουμε τους μελλοντικούς πολίτες, σε πολίτες γνώσεων δυο ταχυτήτων. Σε μια κοινωνία

που ήδη βριθεί κοινωνικο-οικονομικών ανισοτήτων, αντί να προσπαθούμε να κλείσουμε την «ψαλίδα» ανάμεσα στους περισσότερο και τους λιγότερο **προνομιούχους** (δίνοντας ώθηση στους λιγότερο προνομιούχους) μέσω της παροχής καλύτερης παιδείας, ουσιαστικά μεγαλώνουμε το άνοιγμα της ψαλίδας.

Αν και ως παιδιά μαθαίναμε ότι όλοι οι πολίτες είναι ίσοι, δεν μάθαμε ότι μερικοί είναι πιο «ίσοι» απο τους άλλους. Το μάθαμε μεγαλώνοντας απο την κοινωνία εκτός σχολείου. Αυτό το κομμάτι γνώσης ήρθαν και το συμπληρώνουν ήδη τα ιδιωτικά δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια, και (γιατί όχι;) σύντομα και τα ιδιωτικά πανεπιστήμια!

Γιατί λοιπόν διαμαρτύρεστε και διαδηλώνετε ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια; "All in all it's just another brick in the wall!"

Απο όλα τα παραπάνω πιστεύω ότι κατέστη σαφές ποιά είναι η άποψή μου για τον τρόπο αντιμετώπισης των προβλημάτων της δημόσιας εκπαίδευσης και για το φαινόμενο της ιδιωτικής παιδείας. Δεν θα σας κουράσω άλλο. Θα κλείσω με μια φράση που άκουσα και η οποία (αν και αρχικά είχε χρησιμοποιηθεί μέσα σε ένα εντελώς διαφορετικό νοηματικό πλαίσιο) πιστεύω ότι περιγράφει ακριβώς τον λόγο για τον οποίο οι κυβερνήσεις της Ελλάδος διαχρονικά δεν έχουν ενισχύει με όλες του τις δυνάμεις την δημόσια εκπαίδευση με αποτέλεσμα να την οδηγήσουν στην απαξίωση: "If you think pennies, you'll get pennies. If you think dollars, you'll get dollars."

Δυστυχώς για εμάς ισχυε, ισχύει και θα ισχύει το πρώτο.

Υ.Γ.

Αν το παραπάνω δεν ήταν αρκετά διαφωτιστικό, σας δίνω για βοήθεια άλλη μια φράση:

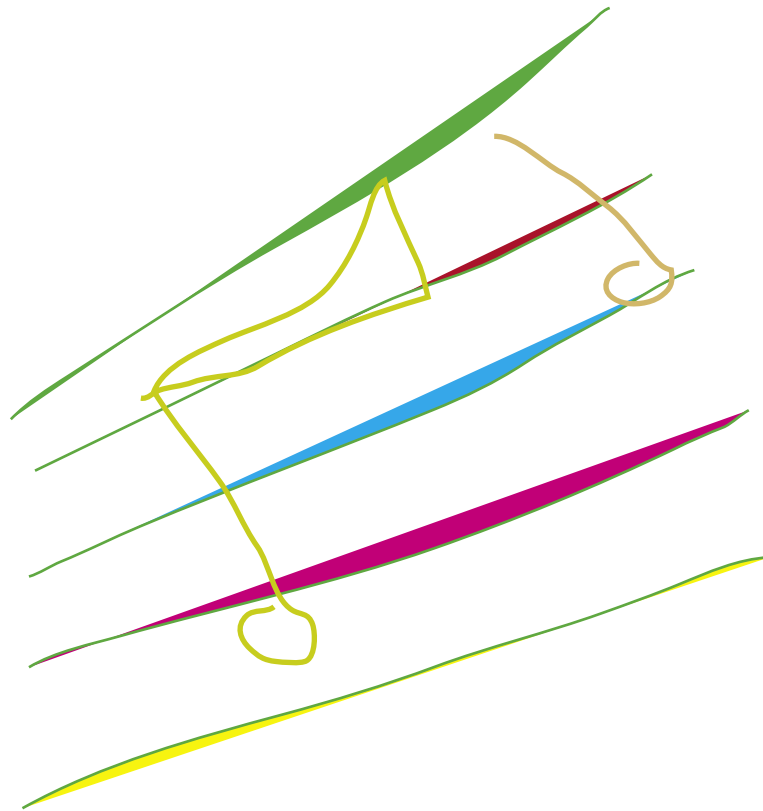
"Connect the goddamned dots!!!"

SYNTHESIOMANIA

απο την **rosa** *Synthesio*

Φαντάζομαι σε όλους μας, ιδιαίτερα κατά τα μικράτα μας, είχαν δημιουργηθεί απορίες για τον κόσμο γύρω μας – σημαντικές μεν για μας, ανόητες δε για τους άλλους. Είτε τις ξεφουρνίσαμε και εισπράξαμε ντοματιά είτε μετά την ντοματιά προτιμήσαμε να τις φυλάξουμε για τον εαυτό μας και να τις αφήσουμε να μεγαλώνουν αργά και βασανιστικά, ταυτόχρονα με το μπόι μας. Μια τέτοια απορία λοιπόν είχα κι εγώ μέχρι πρότινος. «**Μα δεν τελειώνουν ποτέ τα τραγούδια;**» Ναι ναι αυτό το ερώτημα με βασάνιζε επί πολύ καιρό, μη πω ότι έβλεπτα και εφιάλτες! Και ω, τι ανακούφιση όταν ανακάλυψα ότι και κάποιος άλλος είχε την ίδια ανησυχία με μένα!

Σε μια σχετικά πρόσφατη συνέντευξη του, ο **Roger Waters** (αρχηγός των Pink Floyd), όταν τον ρώτησαν τι είναι αυτό που τελικά τον κάνει να συνεχίζει να δημιουργεί, απάντησε: «Αυτό που σε κάνει να επανέρχεσαι είναι αυτή η στιγμή. Και αυτή η στιγμή μπορεί να έρθει όχι μόνο όταν τελειώσει ο πίνακας, αλλά όταν φτιάχνεις τον σκελετό. Κάθεσαι στο πιάνο και σχεδιάζεις αυτήν την ιδέα και σκέφτεσαι: είναι εκπληκτικό. Και ξαφνικά σκέφτεσαι: να πάρει, υπάρχουν μόνο 12 νότες. Πώς μπορείς να τις διατάξεις σε ένα κατανοητό σύνολο, μια μελωδία που κάποιος μπορεί να σφυρίξει και την οποία, όσο γνωρίζεις, δεν έχει εμπνευστεί κανείς άλλος πριν από εσένα; Είναι ένα εκπληκτικό πράγμα, έτσι δεν είναι;»

Είναι φίλτατε Roger! Οπότε τώρα που ξεπεράστηκε η φοβία του τελειωμού των τραγουδιών, τι θα λέγατε να ζούσατε αυτήν την στιγμή που περιγράφει ο Roger; Η μουσική αποτελεί, για άλλους περισσότερο, για άλλους λιγότερο, πάντως για όλους μας αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής μας. Πως νιώθετε όταν ακούτε το αγαπημένο σας τραγούδι; Πώς λέτε να ένιωσε ο συνθέτης του όταν το ανακάλυψε; Θα θέλατε να νιώσετε το ίδιο συναίσθημα; Αν ναι τότε βρίσκεστε στο σωστό άρθρο του φυτώ! Αν όχι, go to -λογοκρισία!

Θα αφήσουμε λοιπόν ορισμένους ειδικούς επί του θέματος να μας δώσουν τα φώτα τους, έτσι ώστε αν δεν μπορέσουμε να φτάσουμε το επίπεδο των γκραν συνθετών τουλάχιστον να ξεκολλήσουμε και να δημιουργήσουμε κάτι!

Πώς θα έρθει λοιπόν η θεία **έμπνευση**; Ας δούμε τι είπε ο **Aaron Copeland** στο *What to Listen For in Music*(1939): «Η ιδέα μπορεί να έρθει με διάφορους τρόπους. Μπορεί να έρθει σαν μια απλή μελωδία που σιγοτραγουδάτε. Ή μπορεί να έρθει

“Το καλοκαίρι, ιδρωμένα σεντόνια το μεσημέρι πτες μου κάτι, φιλιά από ήλιο κι αλάτι το καλοκαίρι...”

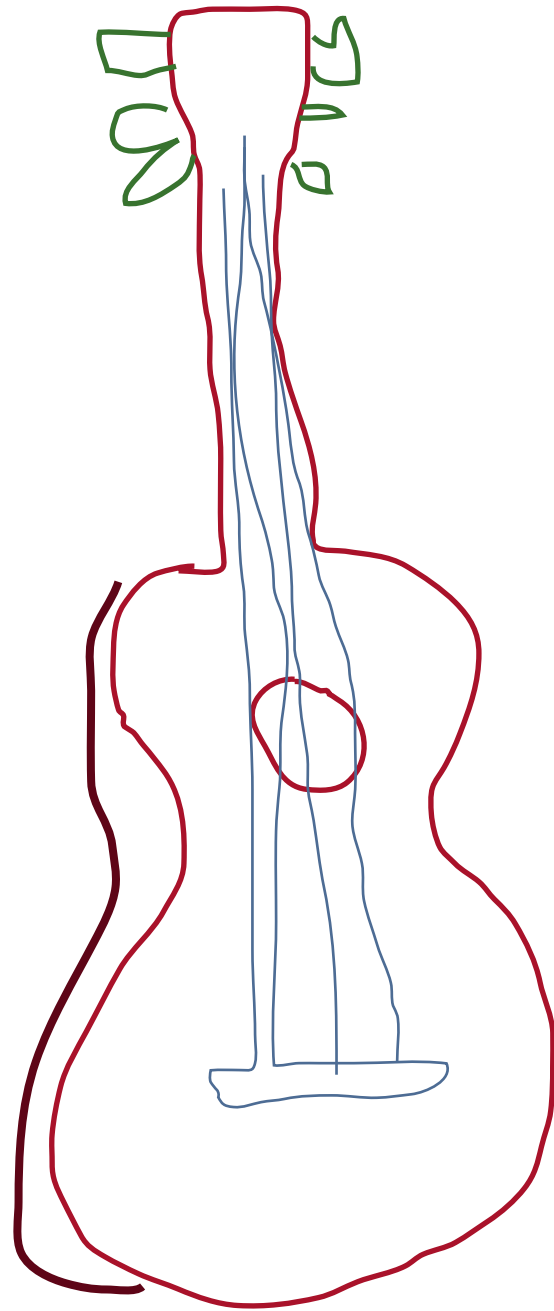
- Locomondo

σαν μελωδία με ένα ακομπανιαμέντο (συνοδεία μουσικού οργάνου). Κατά καιρούς ίσως ο συνθέτης να μην ακούει καν μια μελωδία* απλά να συλλάβει ένα ακομπανιαμέντο στο οποίο αργότερα θα προστεθεί η μελωδία. Ή, από την άλλη μεριά, το θέμα του μπορεί να σχηματιστεί από μια καθαρά ρυθμική ιδέα. Δηλαδή να ακούσει έναν συγκεκριμένο ρυθμό ντραμς και αυτό να είναι αρκετό για να του δώσει το έναυσμα». Οπότε καταρχάς πρέπει να προμηθευτείτε μουσικό όργανο. Ε, όλο και κάποια κιθάρα ξεχαρβαλωμένη μπορεί να οικονομήσετε από κανέναν θείο, μακρινό ξάδερφο, κανένα αρμονιάκι, μελόντικα, ή φλογέρα από το σχολείο, κάποιον κατσαρολικό για ντραμς ή τέλος πάντων πηγαίντε και αγοράστε! Επίσης κάποιον πρόγραμμα στο pc σίγουρα θα βοηθήσει (τι σοί κομπιουτεράτζες είστε;) Για να έχετε δηλαδή μια ιδέα του πως ακούγεται κάθε νότα. Χοντρικά 12 είναι όλες κι όλες, **Ντο, Ντο#, Ρε, Ρε#, Μι, Φα, Φα#, Σολ, Σολ#, Λα, Λα#, Σι**. Τώρα για τα παραπέρα, που πως πότε, καθίστε διαβάστε, δε θα σας τα λέω όλα εγώ! Τον εξοπλισμό λοιπόν τον έχουμε αλλά με την έμπνευση ακόμα σκούρα. Ο **Igor Stravinsky** το θέτει ως εξής: «Ένα ατύχημα είναι ίσως το μόνο πράγμα που πραγματικά μας εμπνέει», γράφει στο *Poetics of Music* γραμμένο στο Harvard το 1942. «Ένας συνθέτης αυτοσχεδιάζει άσκοπα

όπως ένα ζώο ψάχνει κάτι σκάβοντας. Και οι δύο 'σκάβουν' επειδή παραδίνονται στην παρόρμηση για μια ανακάλυψη... αυτός στην αναζήτηση του για ευχαρίστηση».

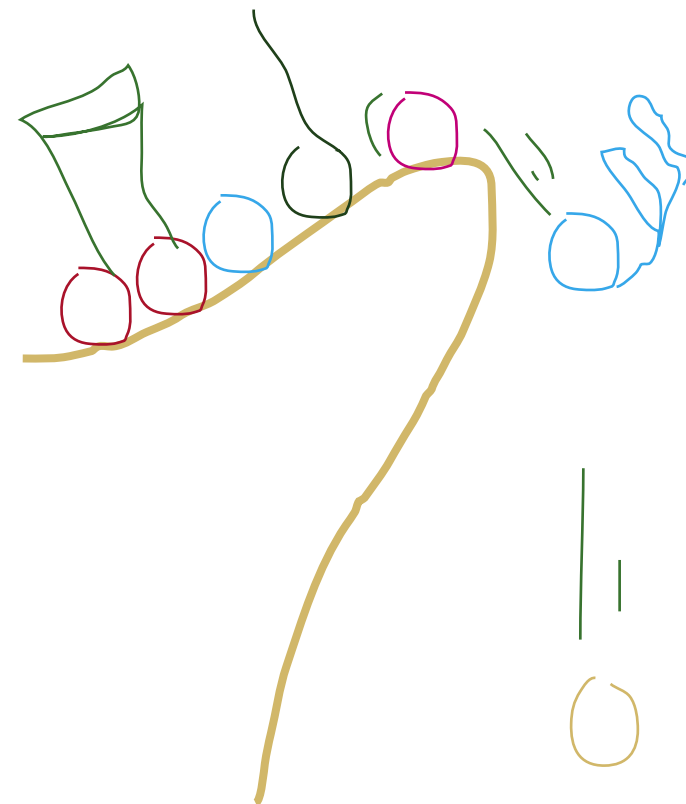
Whoa! Το πιάσατε; **Ατυχήματα.** Ευχαρίστηση. Δηλαδή το να βρεις κάτι μοναδικό, υπέρτατο είναι τόσο απλό όσο ένα ατύχημα; Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι από τη φύση μας έχουμε βρει κάτι που μας κάνει να χαμογελάμε, μας ευχαριστεί, μας απογειώνει και μας εκτοξεύει. Πείτε το τέλειο, πείτε το σούπερ, ντούπερ, ουάου, όσομ το ίδιο κάνει. Και τότε συμβαίνει το... ευτυχές ατύχημα! Σας αρέσουν τα ταξίδια; Σε ένα από αυτά γνωρίζετε τον/την άντρα/ γυναίκα της ζωής σας. Πευθαίνετε για μπάσκετ; Βάζετε προς τα πίσω καλάθι από την άλλη άκρη του γηπέδου. Γουστάρετε να μαγειρεύετε; Παίρνει φωτιά η πουτίγκα και δημιουργείται ένα ωραιότατο καζάν ντιπί! Πως λέμε Love Burns ε τώρα θα γίνει – ναι πείτε το και με west coast προφορά! - Kazandip Burns! Oh yeah! (Δε ξέρετε τι είναι το καζάν ντιπί; Να πάτε Σαλόνικα να μάθετε!) Το ζουμί; Όταν δεν βρίσκουμε ευχαρίστηση σε αυτό που κάνουμε, ξεμένουμε παντελώς μα παντελώς από ιδέες...

Τώρα λοιπόν που έχουμε την έμπνευση, ποια είναι η βάση για να μπορέσουμε να πούμε ότι η ανακάλυψη μας είναι τέλεια; Το στυλ! Έχετε ήδη στυλ! Ο τρόπος που δουλεύετε, ο τρόπος που οργανώνετε τις μουσικές σας σκέψεις και το πώς αυτές συσχετίζονται με την ευρύτερη μουσική κουλτούρα. Μήπως γεννιέστε με μουσική κουλτούρα; Όχι είναι κάτι που μαθαίνεται εξ ολοκλήρου! Αυτό δε σημαίνει

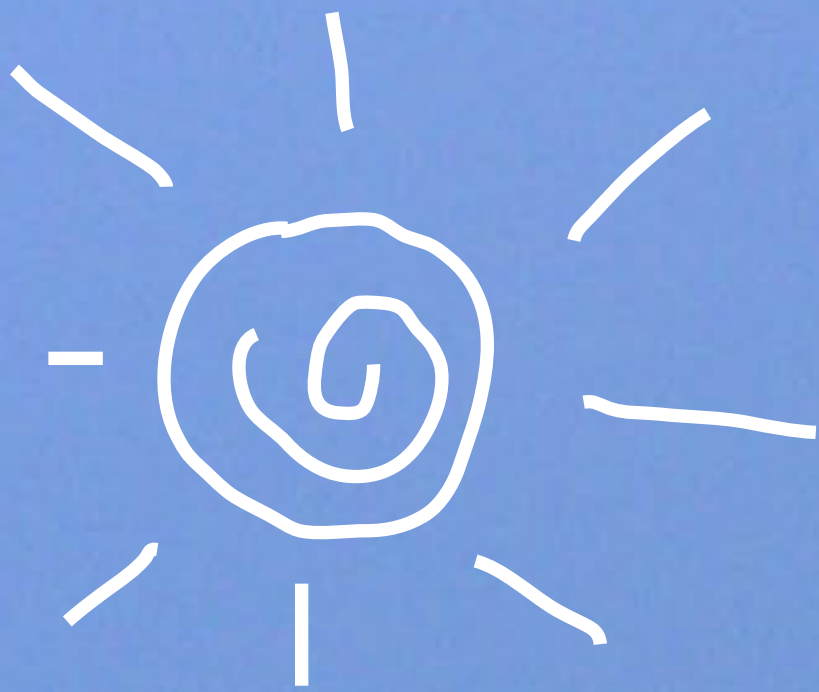
ότι πρέπει να μάθετε όλα τα είδη και στυλ μουσικής που υπάρχουν στο σύμπαν για να μπορέσετε να διαμορφώσετε το δικό σας στυλ. Απλά να έχετε μια γνώση του τι παίζει στον κόσμο γύρω μας και κυρίως... ξεστραβωθείτε! Η μουσική των charts δεν είναι η μόνη που υπάρχει! Ψαχτείτε λίγο... και δε θα προλαβαίνετε να αντλείτε ιδέες!

Πχ έχετε το μπροστά σας το "William Tell" ("Guillaume Tell") του **Gioacchino Rossini**. Μη χαλάτε τη μουτσούνα σας, ειδικά το φινάλε (τέταρτη πράξη) αυτής της όπερας το έχετε ακούσει σίγουρα, είναι πασίγνωστο και σου δίνει την εντύπωση ότι κάποιος κυνηγάει κάποιον. Ενώ σκέφτεστε λοιπόν πως θα μπορούσατε να του αλλάξετε τα φώτα, αρχίζει να παίζει στο ραδιόφωνο το "You Could Be Mine" των **Guns 'n Roses** (ντάξει και οι Guns πέρασαν από τα charts αλλά τέλος πάντων αυτούς έτυχε να βάλουν στο radio, όχου πως κάνετε έτσι!) Και ναι! Τα απανωτά ντραμς στην εισαγωγή ταιριάζουν απόλυτα με τον ρυθμό του φινάλε του "William Tell"! Τα παίζετε και τα δυο ταυτόχρονα και όλως παραδόξως βγάζει νόημα! Εσείς μπαίνετε σε άλλη διάσταση και οι ιδέες... χείμαρρος! Δηλαδή τι έγινε; Ήσασταν τυχεροί! Ακόμα και ο Stravinsky θα έμνε εκπληκτος με τις δυνάμεις αντίληψης σας και το φοβερό στυλ σας! Το συμπέρασμα; Αν δεν είχατε ακούσει ποτέ αυτόν τον ρυθμό στα ντραμς, δε θα δινόταν ποτέ η ευκαιρία στο "William Tell" να αναδείξει την μεγαλειώδη ροκ δυναμική πλευρά του... (και μην ακούσω και τι μας νοιάζει εμάς!). Οπότε η τεράστια μουσική μας κληρονομιά είναι αυτή που διαμορφώνει το στυλ.

Βέβαια!... συνεχίζει και λέει ο Stravinsky: «Έτσι ο κίνδυνος δεν βρίσκεται στον δανεισμό κλισέ. Βρίσκεται στην **πλαστογράφηση** τους, στην χορήγηση τους με την επιβολή του νόμου, μια τυραννία...». Οπότε το ότι πχ είναι της μόδας να ραπάρουμε στους στίχους να ούμε καθότι μαγκάκια αλλά και για να μην ξεχνιόμαστε κοτσάρουμε και την ηλεκτρική έτσι για να δείχνει ζόρικο και να θεωρείται προς Θεού ροκ, δε σημαίνει ότι πρέπει κι εμείς να κάνουμε το ίδιο! Δανείζετε ιδέες και τεχνικές επειδή ΕΣΕΙΣ το θέλετε κι όχι επειδή η τάση το επιτάσσει!(ή η επιτάσση το τάσει, όπως προτιμάτε)

Έτσι θα φτάσετε στο σημείο να θεωρηθείτε εφευρέτης και πρωτουργός της μουσικής και όχι ακόλουθος ή αντιγραφάκιας! Η έμπνευση δε θα αποτελεί θέμα ουρανοκατέβατης φωτισής αλλά θέμα χρόνου... το ξέσπασμα της! Θα γράφετε από κύκνεια άσματα και άνωθε και ο υπόλοιπος κόσμος θα παθαίνει λουμπάγκο! Θα γίνετε οι ανυπέρβλητοι, οι άφαστοι, οι παγκόσμιοι, οι ΑΙΩΝΙΟΙ ΣΥΝΘΕΤΕΣ! (ε εντάξει μη μαζευτούμε και πάρα πολλοί στο στερέωμα, ίσα ίσα να εκτοπίσουμε τον roger!evil!) Α! ναι ο Roger... τελικά το μόνο που μπορώ να θυμηθώ από αυτόν τον άνθρωπο είναι ότι κάποτε είχαμε μια κοινή απορία... τίποτα άλλο...

“Ένα καλοκαιρινό βράδυ είναι σαν τη τελειότητα της σκέψης.” - Wallace Stevens

Πιάνω το τρένο από τ' αυτί, μην τη περνάς την γραμμή...

espe®anGa

the hip side

Καλοκαίρι 2006. Πάτρα-Αθήνα στα τριτοκοσμικά βαγόνια του **ΟΣΕ**. Ξάφνου, στα μέσα της διαδρομής τραβάει χειρόφρενο ο μηχανοδηγός. Περιμέναμε, περιμέναμε... τίποτα. Βρε τι έγινε, βρε θα ξεκινήσουμε ποτέ; Ουδείς ήξερε... Κλείσαμε 40 λεπτά. Εντελώς ξάφνου πάλι, (μ'αρέσει πολύ αυτή η λέξη!) εμφανίζονται καμμιά δεκαριά γύφτοι και τσιγγάνοι, ωσάν μουτζαχεντίν καβάλα σε άλογα και αρχίζουν να πετάνε πέτρες (κοτρόνες για την ακρίβεια...) στο τρένο. Ήμουν και τελευταίο βαγόνι κι η ιστορία ξεκίνησε απο εκεί. Τι έγινε ρε παιδιά, λέω;; Και βλέπω όλο το βαγόνι να φεύγει τρέχοντας προς τα μπροστινά βαγόνια, με το ύφος 'τρεχάτε γιατί χανόμαστε' ζωγραφισμένο στα πρόσωπα τους. Φωνές, θόρυβοι... Καθώς ήμουνα στα ορια της εξότωσης από τη κούραση, μένω μόνος μου με μια τουρίστρια. Αυτή να έχει τρομοκρατηθεί μαζί με τις φίλες της (και λογικό είναι) και να με ρωτάει υστερικά 'What is going on?? Are they going to kill us??'

Ω ρε γαμώτο λέω, πραγματικά δεν ήξερα τι να της πω! Ότι κοπέλα μου, καλά σου είπαν ότι η Ελλάδα είναι ωραία, αλλά δεν είμαστε ακόμα Ευρώπη; Ή ότι περνάμε από ένα στούντιο του Hollywood όπου γυρίζεται ένα western και μπέρδεψαν τα τρένα; Η κούραση μου δεν μου άφηνε περιθώρια ούτε να ανησυχύσω, ούτε να κάνω αστειάκια. Άλλωστε, το ξαναλέω, δεν είχα ιδέα τι γινόταν! Τελοσπάντων, σε ένα κλίμα απόλυτης αφασίας, με το μισό κόσμο να είναι στο πάτωμα με τα χέρια στο κεφάλι, το τρένο ξεκινάει σιγά... Φεύγοντας παίρνει το μάτι μου, κανά δύο περιπολικά, ένα ασθενοφόρο, αρκετός κόσμος και φυσικά τους μουτζαχεντίν τσιγγάνοι. Μία κοπέλα μπαίνει μέσα από τη πίσω πόρτα και μας διηγείται τι είχε συμβεί... Τα τσιγγανάκια έπαιζαν στο δρόμο και ένα από δαύτα, ξαπλωμένο στις ράγες το πάτησε το τρένο και προφανώς απεβίωσε. Οι τσιγγάνοι, εξαγριώθηκαν και έγινε ότι έγινε με τις πέτρες. Και η κοπέλα σπαράζει σε κλάματα. Και μένουμε κάγκελο! Με ξαναρωτάει η τουρίστρια... Τώρα τι να της πω;; Της εξηγώ, και δεν με πίστευε. Εμ, δεν είχε κι άδικο. Μέσα στο βαγόνι ξέσπασε

θύελλα συζητήσεων, σχετικά με το ποιος έφταιγε, τι έπρεπε να γίνει κτλ. Άλλος να λέει ότι **άργησα**, άλλος **αλληλέγγυη στους τσιγγάνους** κι άλλος ότι **έπρεπε να τους πατήσει όλους**. Όταν φτάσαμε στον προορισμό μας, όλα είχαν ξεχαστεί. Κι όμως "έτσι απλά" χάθηκε μια ζωή. Έτσι κάνουμε στην Ελλάδα. Μαλώνουμε και διαφωνούμε, και έπειτα ξεχνάμε. Δηλαδή και χαλάμε τις καρδιές μας και δε κάνουμε τίποτα!

Ποιος έφταιγε;

- ∞ Ο ΟΣΕ και οι αφύλαχτες διαβάσεις;
- ∞ Ο μηχανοδηγός και οι υπάλληλοι, λόγω έλλειψης (τυχόν) ελέγχου;
- ∞ Οι γονείς του άτυχου που δεν κοίταξαν να το συμμαζέψουν;
- ∞ Το τρένο και η πιθανόν παλιά τεχνολογία του;

Αλλά επιπλέον, σε τι έφταιγε...

- το άτυχο παιδί;
- οι τουρίστες που δε πίστευαν στα μάτια τους από την ωραία Ελλάδα που τους διηγήθηκαν;
- εγώ, που μου χάλασε τη μέρα;

Και μετά απο όλα αυτά μένει μια πικρή γεύση στο στόμα, και ένα γαμώτο στο χείλη, προς πάσα κατεύθυνση.

ισοκοιτιτικές παρέα με ρακές και κρητικές. Απολαύστε υπεύθυνα...

Los Delinquentes
El Verde Rebelde Vuelve

Για όσους από εσάς έχετε πιο ethnic ανησυχίες, προτείνω τον προτελευταίο δίσκο του καυτού τσιγγάνικου τρίο από την Ισπανία. Κλασσικά ακούσματα τσιγγάνικης ρούμπας με στοιχεία φλαμένκο, παιγμένα με τον καλύτερο τρόπο. Πιο τολμηροί, σε σχέση με τους προηγούμενους δίσκους τους αφού οι δομές ορισμένων τραγουδιών θυμίζουν κάτι από ροκ και το κλασσικό ¾, κυρίως λόγω της εκτεταμένης χρήσης κρουστών. Δεν είναι τυχαία η επιτυχία τους στην ιβηρική χερσόνησο άλλωστε, κυρίως στο πιο εναλλακτικό κοινό.

7,5/10 **espeRanGa**

Sufjan Stevens
Illinoise

Καιρό είχα να κολλήσω τόσο πολύ με ένα δίσκο. Νόμιζα πως πλέον δεν μπορώ να ακούω και να ξανακούω 12 κομματάκια ενός καλλιτέχνη, ίσως γιατί εγώ βαριέμαι εύκολα, ίσως επειδή είμαι εθισμένος στην εναλλαγές, ίσως επειδή δεν βγαίνει και κανένας ωραίος δίσκος. Ο Sufjan όμως με έβαλε στην θέση μου. Με ένα είδος αχαρκτήριστο κατ' εμέ, σε ταξιδεύει, με ήχους από πάμπολλα όργανα (μπάντζο, βιολιά, πνευστά, κιθάρες, χορωδίες) και στίχους όμορφους και νοσταλγικούς -ονειρικούς ίσως. Δεν ασχολείται με κοινοτυπίες (κενοτυπίες θα έλεγα) όπως άλλοι, αλλά μιλά, για παιδικούς φίλους-έρωτες, τον καρκίνο, ταξίδια, εξωγήινους συνθέτοντας ένα κολλάζ της Αμερικής και του κόσμου μας. Δήλωσε πως θέλει να βγάλει 50 δίσκους -έναν για κάθε πολιτεία της Αμερικής- προς το παρόν είναι στον δεύτερο -τι τυπάς!! Ίσως σε κάποια σημεία υπερβάλλει μουσικά, όμως δίνει ένα τόσο όμορφο αποτέλεσμα που του το συγχωρείς μωρέ.

8,1/10 **άβρακας**

Chingon
Mexican Spaghetti Western

Ως φανατικοί αναγνώστες του περιοδικού μας (βεβαίως-βεβαίως) από την έντυπη κι όλες εποχή του, θα έχετε διαπιστώσει την συμπάθειά μου κυρίως προς δίσκους με σκληρό ήχο. Αυτό βέβαια δεν μου απαγορεύει να αναγνωρίζω την αξία ακουσμάτων και άλλων ειδών...

Και ιδού ένα απο αυτά. Οι Chingon με το badass όνομα είναι η προσωπική μπάντα του Robert Rodriguez, η οποία μου έγινε γνωστή απο την διασκευή του Malaguena Salerosa που συμπεριλαμβανόταν στο Soundtrack του Kill Bill vol.2. Οι Chingon δεν είναι heavy, ούτε hard. Παίζουν ένα στυλ που προσωπικά δεν έχω ξανακούσει. Στην βάση του είναι ελαφρύ rock με έντονα flamenco στοιχεία (σε αυτό συμβάλει κυρίως η εξαιρετική ακουστική κιθαριστική δουλειά), επιρροές απο Gypsy Kings, στοιχεία απο σύγχρονη ισπανική pop (με γυναικεία φωνητικά) και ατμόσφαιρα που σε σημεία όντως όπως λέει και ο τίτλος του άλμπουμ παραπέμπει στις μελωδίες των Spaghetti Western του Sergio Leone (μουσική Ennio Morricone). Στις 10 υπέροχες μελωδικές συνθέσεις του album, τα παραπάνω στοιχεία δένονται τόσο αριστοτεχνικά μεταξύ τους που ακόμα και μετά το τέλος του album θα αναρωτιέστε 'Τελικά τι ήταν αυτό που άκουσα;' 'Ποιό ήταν το κυρίαρχο στοιχείο της μουσικής;'

Μην βασανίζεστε άδικα: το

να κατατάξεις αυτόν τον μουσικό δυναμική είναι τόσο δύσκολο όσο και επικίνδυνο! Απλά απολαύστε το χωρίς πολλά-πολλά!

Και πως αλλιώς μπορείτε να κάνετε; Με τέτοια feel-good διάθεση, με τα υπέρσχα βραχνά φωνητικά του τραγουδιστή που σε ταξιδεύουν προς Μεξικό μεριά, και με κερασάκι στην τούρτα το καλοσχεδιασμένο εξώφυλλο του album με τον mariachi, δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να σας αφήσει παραπονεμένους! Χμμ... Ή μάλλον όχι, δυστυχώς υπάρχει: Η διάρκεια του album.

Σε γενικές γραμμές είμαι υπέρμαχος της ποιότητας και όχι της ποσότητας, όμως τα 41 λεπτά του album είναι λίγα. Πολύ λίγα. Ποιός ξέρει; Ίσως είναι καλύτερα έτσι απο την άποψη οτι ο ακροατής αναγκάζεται να ακούσει τα ίδια τραγούδια περισσότερες φορές (για να τα απολαύσει) και τα αφομοιώνει καλύτερα, όμως ακόμα και με αυτή την (παράλογη) λογική, εν τέλει κάνα-δυο τραγούδια παραπάνω δεν θα ήταν άσχημα...

Final Words: Ένας δίσκος ο οποίος θα ήταν κόσμημα στην συλλογή μου αν ερχόταν στην Ελλάδα (έστω μέσω Amazon), όμως δυστυχώς αυτό δεν γίνεται. Espe, αν το βρεις πουθενά στην Ισπανία αγόρασε το μου και σου δίνω τα χρήματα όταν επιστρέψεις! (Σοβαρά μιλάω! Αγόρασε και ένα για μένα!) Προς το παρόν ως είναι καλά το eMule... Tacos, tamales, tabasco & tequila! Και μετά siesta...

8,5/10 **funkybomber**

Θανάσης Παπακωνσταντίνου
Διάφανος

Οι περισσότερες κριτικές που διάβασα μου άφησαν ανάμεικτα συναισθήματα. Για μένα, ο συγκεκριμένος δίσκος είναι η απόλυτη καταξιωμένη συνέχεια μιας λαμπρούς μεν, άσημης δε (δεν μας χαλάει κιόλας, ούτε τον ίδιο φαντάζομαι...), πορείας του μοναδικού άξιου τραγωδο-

ποιού-συνθέτη της εποχής μας, που σχεδόν μόνος του προχωράει το ελληνικό τραγούδι. Στον 'Διάφανο' λοιπόν θα ακούσουμε αρκετά παιχνίδια με τα πνευστά, πολλούς αλλά συγκρατημένους πειραματισμούς με πρωτάγνωστους ήχους (π.χ. ήχος μπτάλας, καφεδοκούτι), γλυκές κιθάρες, αναφορές σε swing και jazz, μα όλα αυτά σε συνδυασμό με το ελληνικό τραγούδι. Δεν μ' άρεσε η επανεκτέλεση του 'Αερικού'. Ανατριχιάζω κάθε φορά που ακούω την 'America'. Σημαντική η συνεισφορά του Σωκράτη Μάλαμα στον δίσκο.

9,4 /10 **espeRanGa**

αφιέρωμα
στον

Woody
Allen

Την **1η Δεκεμβρίου του 1935** στην Νέα Υόρκη γεννήθηκε ένα από τα πιο σημαντικά και δημοφιλή πρόσωπα στο χώρο του κινηματογράφου, ο **Woody Allen** ή Allen Stewart Konigsberg όπως είναι το πραγματικό του όνομα. Μεγάλωσε στο Brooklyn, στο οποίο το έχει γυρίσει πολλές ταινίες του.

my
niak

Αφού τον **διώξαν** από το Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης και απ' το City College, ο Woody στράφηκε σε μία επαγγελματική συγγραφική καριέρα γράφοντας για την τηλεόραση και διάφορους κωμικούς. Το 1964 αποφάσισε να γίνει ο ίδιος κωμικός. Θεατρικά, σκετς, διηγήματα και άρθρα (ο Θεός να τα κάνει άρθρα) του έχουν εκδοθεί στα «Χωρίς Φτερά», «Πάτσι» και «Τα άπαντα του Woody Allen».

Το ντεμπούτο του στην μεγάλη οθόνη το έκανε γράφοντας το σενάριο για το *What's New, Pussycat?* το 1965 και ένα χρόνο αργότερα σκηνοθέτησε το *What's Up, Tiger Lily?* Τα επόμενα χρόνια ακολούθησαν ξεκαρδιστικές κωμωδίες όπως το *Bananas*, *Sleeper*, *Everything You Always Wanted To Know About Sex (But Were Afraid to Ask)* και *Love and Death*.

Η δεκαετία 1977-1987 θεωρείται η καλύτερη του Woody Allen. Το *Annie Hall* (1977) κέρδισε 4 Oscar μεταξύ των οποίων καλύτερου πρωτότυπου σεναρίου και καλύτερου σκηνοθέτη. Στην συνέχεια έχουμε το *Interior* και το εκπληκτικό *Manhattan* που θεωρείται μια από τις καλύτερες ταινίες του.

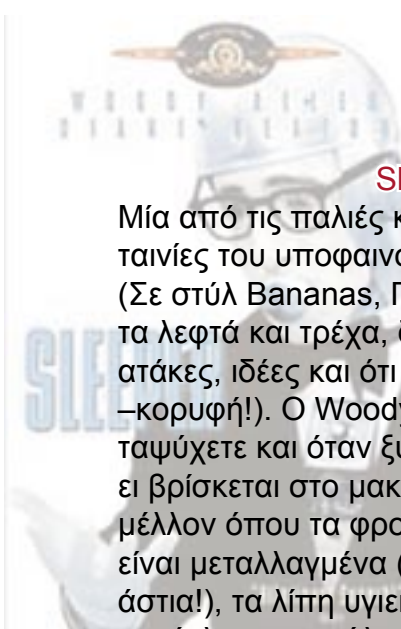
Την δεκαετία του 80 άρχισε τον συνδυασμό τραγικών και κωμικών στοιχείων στις ταινίες του. Μια από αυτές τις ταινίες ήταν το *Hannah and Her Sisters* στο οποίο ο Woody κέρδισε και το Oscar πρωτότυπου σεναρίου. Άλλες ταινίες που έκαναν αίσηση την δεκαετία του 80 ήταν επίσης οι ταινίες *Zelig*, *Crimes and Misdemeanors*, *Purple Rose of Cairo*.

Στην δεκαετία του 90 επέστρεψε στις πιο ανάλαφρες ταινίες όπως *Bullets Over Broadway*, *Mighty Aphrodite*, *Sweet and Lowdown*, *Deconstructing Harry*. Το 1996 έκανε το πρώτο του μιούζικαλ με το *Everyone Says I Love You*.

Το 2000 έχουμε μια σειρά από παρά πολύ καλές ταινίες όπως το *Small Time Crooks*, *The Curse of the Jade Scorpion*, *Hollywood Ending*, *Anything Else* και *Melinda and Melinda*. Το 2005 ήρθε η νέα εκπληκτική και γυρισμένη στην Αγγλία ταινία του Woody Allen, το **Match Point** που είναι ίσως η καλύτερη του ταινία. Το 2006 ακολούθησε άλλη μια ταινία γυρισμένη πάλι στην Αγγλία το *Scorop*. Το μόνο του παράπονο απ' τη ζωή είναι που δεν είναι κάποιος άλλος.

Ξέρατε ότι...

- Έχει κερδίσει 3 Oscar και συνολικά οι ταινίες του έχουν κερδίσει 9 Oscar?
- Εκτός από σκηνοθέτης, σεναριογράφος, ηθοποιός, συγγραφέας, κωμικός παίζει κλαρινέτο στο τζαζ συγκρότημα *Woody Allen and his New Orleans Jazz Band*?
- Έχει παντρευτεί 3 φορές και είχε μακροχρόνιες σχέσεις με την Diane Keaton και την Mia Farrow. Η τρίτη του γυναίκα είναι η υιοθετημένη κόρη της Mia Farrow και είναι 35 χρόνια μικρότερη από τον Woody.

Sleeper

Μία από τις παλιές καλές ταινίες του υποφαινόμενου (Σε στυλ *Bananas*, Πάρε τα λεφτά και τρέχα, δηλαδή ατάκες, ιδέες και ότι να'ναι -κορυφή!). Ο Woody καταψύχετε και όταν ξυπνάει βρίσκεται στο μακρινό μέλλον όπου τα φρούτα είναι μεταλλαγμένα (=τερ-άστια!), τα λίπη υγιεινά, οι καρέκλες σουρεάλ, το σεξ πάντα οργασμικό (thanks to orgmasmatron!) και ο πολυαγαπημένος αρχηγός της ανθρωπότητας ανατιναγμένος. Με τα χίλια ζόρια εγκλιματίζετε και τότε είναι που για τα μάτια (ή τα στήθη) μιας γυναίκας (Diane Keaton) γίνεται επαναστάτης και απειλεί το κατεστημένο απαγάγωντας τη μύτη του αρχηγού! Ξεκαρδιστική μέχρι αηδίας! Εύγε Woody!!

άβρακας

Mighty Aphrodite

Ο Lenny (Woody Allen) και η Amanda (Helena Bonham Carter) αποφασίζουν να υιοθετήσουν ένα παιδί το οποίο βγαίνει πάρα πολύ έξυπνο. Έτσι ο Lenny προσπαθεί να βρει την αληθινή μητέρα του (Mira Sorvino που κερδίζει το Oscar δεύτερου γυναικείου ρόλου). Μια ταινία με τρελό γέλιο, που δείχνει πόσο παράξενη μπορεί να είναι η ζωή. Δείτε την...

my
niak

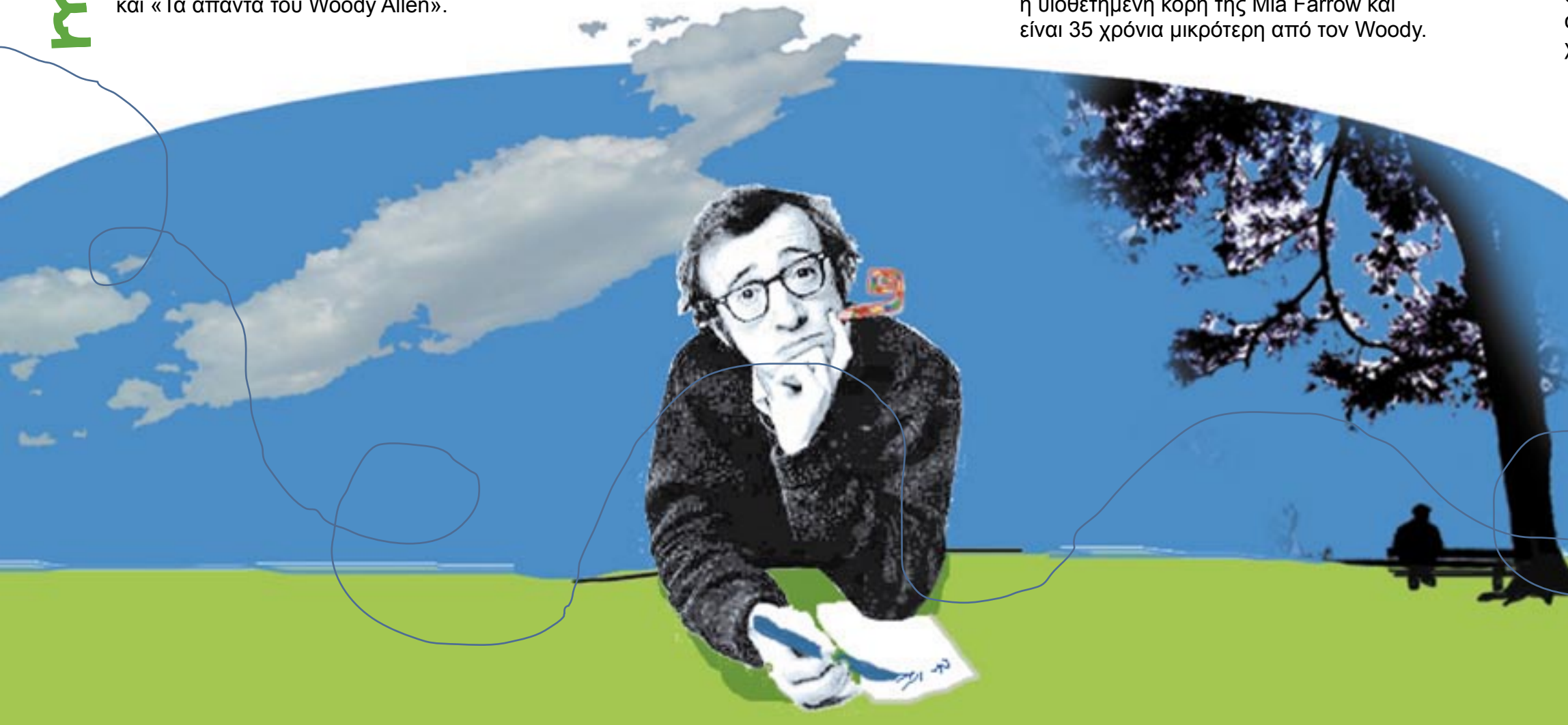
Hollywood Ending

Μια σχεδόν αυτοβιογραφική ταινία του Woody Allen (ο Val, ο πρωταγωνιστής είναι ένας νευρωτικός σκηνοθέτης ο οποίος ερμηνεύεται από ποιόν άλλο; Τον ίδιο τον Woody φυσικά!) ο οποίος μας παραθέτει τον κόσμο Hollywood όπως ο ίδιος τον έχει αντιληφθεί και επιβεβαιώνει τις υποψίες μας (αν όχι την βεβαιότητά μας) για τους τρόπους παραγωγής του σημαντικότερου (και επικερδέστερου μάλλον) αμερικανικού εξαγωγίμου προϊόντος.

Τώρα θα μου πείτε, "αφού ο Woody είναι θεός, σιγά μην έχει αυτοβιογραφικά στοιχεία αυτή η ταινία! Δεν θα μπορούσαν να ισχύουν αυτά τα πράγματα που απεικονίζονται στην ταινία για αυτό τον σκηνοθέτη!". Εγώ όμως θα αντιτάξω ότι πέρα από την ακρότητα αυτών που απεικονίζονται στην ταινία (και όντως κάτι τέτοια χοντρά δεν θα συνέβαιναν με τον Woody Allen) ακόμα και οι θεοί-σκηνοθέτες είναι υπόλογοι κάπου• σε μια κινητήρια δύναμη μεγαλύτερη όλων (στο κεφάλαιο). Και αν ο Val αναγκάζεται να υποκύψει στους κανόνες των studio λόγω του ότι είναι ένας έκπτωτος μεγάλος-σκηνοθέτης ο οποίος δεν θέλει να ξαναγυρίσει διαφημιστικό στην "εξορία" του Καναδά, μην ξεχνάμε ότι οι περισσότεροι σκηνοθέτες στην πραγματικότητα αναγκάζονται να υποκύψουν στους κανόνες νωρίς-χωρίς, προτού καν γίνουν επιτυχημένοι! Αυτό μπορεί κάλλιστα να ισχύει ακόμα και για τον Woody!

Τελικά θα καταστρέψουν οι γάλλοι (αγαπημένος στόχος όλων των αμερικάνων!) το σινεμά ή θα καταρεύσει μόνο του σαν πύργος από τραπουλόχαρτα κάτω από το βάρος της ελαφρότητας με την οποία αντιμετωπίζεται η 7η τέχνη από τα αμερικανικά studio; Αναζητήστε τις απαντήσεις μέσα σε αυτή την καυστική και απόλυτα ξεκαρδιστική ταινία! Must για όλους τους σινεφίλ!

funkybomber

ask myniak

ΓΙΑΤΙ ΣΤΟ ΜΠΑΣΚΕΤ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Ο ΠΑΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΓΙΑ ΤΟ 2006-07
Ο ΠΑΟ κατάφερε να σηκώσει για τέταρτη φορά την ευρωπαϊκή κούπα. Το ελληνικό μπάσκετ συνεχίζει να πηγαίνει πάρα πολύ καλά. Εμείς όμως εδώ, δεν θα μιλήσουμε μόνο για τις επιτυχίες των ομάδων μας στο μπάσκετ αλλά θα δούμε τις διαφορές με το ποδόσφαιρο και το τι πάει στραβά σε αυτό.

Let's Talk About Basketball
Η αρχή του ελληνικού μπάσκετ θα μπορούσαμε να πούμε ότι έγινε το 1987 με την

κατάκτηση του ευρωπαϊκού τροπαίου. Τότε άρχισαν σιγά σιγά και οι επιτυχίες στους συλλόγους. Πρώτα ήταν ο Άρης το 1988, 1989, 1990 πήρε την τρίτη θέση στο Ευρωπαϊκό και ακολούθησαν οι ΠΑΟΚ, Ολυμπιακός, Παναθηναϊκός, ΑΕΚ ακόμα και Μαρούσι και Μακεδονικός να πηγαίνουν σε ευρωπαϊκούς τελικούς και να κατακτούν ή να χάνουν το τρόπαιο. Έξι διαφορετικές ελληνικές ομάδες κατακτήσαν τουλάχιστον ένα τρόπαιο, με τον Παναθηναϊκό να κατακτάει φέτος το 4ο Ευρωπαϊκό του Τρόπαιο. Και η Εθνική πάει

τέλεια. Εντάξει είχε πέσει λίγο αλλά, αυτήν την στιγμή είναι πρωταθλήτρια Ευρώπης και δευτεραθλήτρια Κόσμου.

Let's Talk About Football
Η αρχή του ελληνικού ποδόσφαιρο θα μπορούσαμε να πούμε ότι έγινε το 2004 με την κατάκτηση του ευρωπαϊκού τροπαίου. Μμμ... Παρόμοια αρχή με το μπάσκετ. Όμως η συνέχεια είναι εξίσου καλή; Unfortunately, the answer is NO!! Τα πράγματα παραμένουν το ίδιο χάλια και ίσως χειρότερα. Οι σύλλογοι μας δεν βελτιώνονται καθόλου, ενώ η Εθνική είναι ξανά

στα μέτρια της όπως πριν τα προκριματικά Euro.

What's Wrong??

Οι αρχαίοι ημών πρόγονοι έλεγαν το ρητό Only god knows, αλλά στην περίπτωση μας δεν ισχύει διότι ξέρουμε και εμείς. Πρώτον, μετά το ευρωπαϊκό του μπάσκετ, ήρθαν αρκετοί επενδυτές και έβαλαν χρήματα στο μπάσκετ. Το χρήμα φέρνει αστέρες και σε συνδυασμό με το ταλέντο των ελλήνων τα πράγματα προχώρησαν τέλεια. Δεν συνέβη το ίδιο στο ποδόσφαιρο διότι οι

παράγοντες δεν βάλανε το χέρι στην τσέπη. Έτσι ενώ οι μπασκετμπολίστες μας έμεναν σε Ελληνικές ομάδες, με αποτέλεσμα το νέο αίμα να μαθαίνει από αυτούς, οι ποδοσφαιριστές έτρεχαν σε ξένα μέρη, σε ξένες πολιτείες. Αυτό φυσικά γίνεται επειδή το πρωτάθλημα μας είναι άθλιο, τα χρήματα λίγα και όπου αλλού και να πάνε θα συνεχίζουν να βελτιώνονται και έτσι περιμένουν πως και πώς μια προσφορά από το εξωτερικό, αντίθετα με ότι συνέβη στο μπάσκετ. Και αφού οι Έλληνες

ποδοσφαιριστές δεν θέλουν να μείνουν στην χώρα τους, ποιος μπορεί να πείσει τους ξένους αστέρες να έρθουν στην Ελλάδα; Εντάξει ήρθε ο Ριβάλντο στον Ολυμπιακό αλλά και αυτόν κατάφεραν να τον διώξουν. Έτσι δεν υπάρχουν ποδοσφαιριστές που είναι τόσο καλοί όσο ήταν στο μπάσκετ οι Γκάλης, Γιαννάκης, Φασούλας, Πάσπαλι, Ρίβερς, Γουίλκινς, ή Τζόνσον. Φυσικά όλα αυτά γίνονται λόγω της κακής οργάνωσης του ποδοσφαίρου και ότι

δεν υπάρχουν έξυπνοι άνθρωποι να εκμεταλλευτούν την επιτυχία του Euro για το καλό του ελληνικού ποδοσφαίρου

Ωωω Πυθία, τι μας επιφυλάσσει το μέλλον;
Τίποτα το καινούργιο. Επιτυχίες στο μπάσκετ, αποτυχίες στο ποδόσφαιρο. Καλά δεν βάζω το χέρι μου και στην φωτιά αλλά λίγο πολύ αυτά θα συμβούν. Αυτά και σημερα από τον έναν και μοναδικό myniak. See ya.

ΔΙΑΚΟΠΗ ΓΙΑ ΔΙΑΦΗΜΗΣΕΙΣ....
 ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΥΑΛΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΑΤΤΑΝΩ ΚΑΙ ΑΚΟΜΑ ΠΙΟ ΑΤΤΑΝΩ, ΚΑΛΑ ΠΑΣ ΣΥΝΕΧΙΣΕ ΚΑΣΤΡΟΥ, ΣΑΣ ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΝΕ ΣΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΘΕΜΑ: "ΤΟ ΚΑΤΟΥΡΗΜΑ ΣΑΝ ΜΟΡΦΗ ΕΚΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ. ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ; Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΤΟΥΡΟΥΣΕ ΟΡΘΙΟΣ; ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΤΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΠΡΟΚΑΛΕΣΕΙ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ;"

ΘΑ ΜΙΛΗΣΟΥΝ ΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΕΣ: ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΝΟΟΥΜΕΝΟΣ, ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΤΟΥΡΙΑΡΗΣ, ΝΤΟΡΑ ΗΜΙΚΡΗΞΕΡΕΥΝΗΤΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΜΠΟΜΠ Ο ΜΑΣΤΟΡΑΣ. ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΟΛΟΥΣ ΓΙΑ ΝΑ ΑΚΟΥΣΕΤΕ ΤΙΣ ΑΠΟΦΕΙΣ ΜΑΣ, ΝΑ ΤΙΣ ΔΕΧΤΕΙΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΜΑΣ ΚΑΝΕΤΕ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΜΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΑΣ, ΝΑ ΣΑΣ ΘΥΜΙΣΟΥΜΕ ΟΤΙ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΙΣ 6 ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΝΑΛΙ ΜΑΣ ΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΜΑΣ ΦΙΛΟΥΣ "ΤΟ ΞΕΚΟΙΛΙΑΣΜΕΝΟ ΞΩΤΙΚΟ ΚΑΙ Η ΜΙΚΡΗ ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ"

Η ΤΑΙΝΙΑ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΑΦΘΟΝΕΣ ΣΚΗΝΕΣ ΣΞΞ, ΒΙΑΣ, ΔΙΑΣΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΘΑ ΤΗΝ ΛΑΤΡΕΨΟΥΝ, ΜΕΤΑ ΚΡΑΤΗΣΤΕ ΤΑ ΜΑΖΙ ΣΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΖΩΝΤΑΝΑ 3 ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ 2 ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΣΤΟ ΔΕΛΤΙΟ ΕΙΔΗΣΕΩΝ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ.

“Το καλοκαίρι είναι όταν η τεμπελιά βρίσκει τον σεβασμό που της αξίζει.”
Sam Keen

